

2005-12-05

Pontosan egy esztendővel ezelőtt, 2004. 2005-12-05

Pontosan egy esztendővel ezelőtt, 2004. december ötödikén a nyolcmillió-negyvennyolcezer szavazásra jogosult magyar állampolgárból alig hárommillió-tizenkilcezer tartotta fontosnak válaszolni arra a kérdésre, hogy az Országgyűlés alkosson-e törvényt a határon túli magyarok kedvezményes honosításáról.

A népszavazáson megjelentek és érvényes szavazatot leadók között (2 949 849 fő) ugyan győzött az igen, de ez nem volt elég ahhoz, hogy a voksolás érvényes legyen. Sőt, hajszálvékony győzelem volt az igeneké is: alig városnyi emberrel, kilencvenháromezerrel többen voltak a befogadók a kitagadóknál. Ötmillió-harmincezer honfitársunknak nem volt véleménye vagy nem akarta azt elmondani, egymillió-négyszázharmincezer viszont határozottan azt mondták, nem akarják, hogy az önhibájukon kívül a határ másik oldalára szorult nemzettársaik visszakapják a magyar állampolgárságot.

Egy éve, 2004. december ötödikén este döbbszent csend telepedett a Kárpát-medencére. A népszavazás sokkoló eredményeinek megismerése után a határon túli magyarok szegényebbek lettek egy évtizedek óta a párna alatt őrzött illúzióval. Azzal a hittel, hogy az anyaország csak külső nyomás miatt, a kommunizmus és az idegen csapatok terrorjának következtében veszi tudomásul a megváltozhatatlant, de belül, a szívek mélyén még mindig él az egységes magyar nemzet gondolata.

Lehet vitatkozni azon, hogy a kérdést rosszkor tették-e fel és rossz helyen, lehet mentséget és magyarázatot keresgél, de a bizonyítványt kiállítottuk magunkról a világ előtt: a kályha körül melegedő emberek közönyből és kicsinyes érdekekből elzavarták azokat, akik évtizedeken át őrizték a lángot. Mert magyarnak megmaradni nem volt nehéz Budapesten - magyarnak maradni a hétköznapiakban is jól lemérhető hátrányt jelentett Erdélyben, Kárpátalján, Felvidéken vagy Délvidéken. Ahol nem tanulhatott az ember anyanyelvén; ahol rászóltak a boltban, ha akcentussal kérte a kenyeret; ahol csak azért pofozták meg, mert magyar.

Magyarország megint engedte magát becsapni. Hitt azoknak a politikusoknak, akik hatvan éve hülyítik őket. Azoknak, akik a szocializmusban töröltették a történelem- és irodalomkönyvekből a határon túli magyarokról szóló fejezeteket, akik 2002-ben huszonhárommillió román vendégmunkással riogatták őket (hogy aztán egyetlen pincér érkezzen), és akik a népszavazás kampányfijisében azzal jöttek elő, hogy a sok száz ezer betelepülő nyugdíjas miatt majd összeomlik az egészségügy és a nyugdíjassza. Megint sikerült megijeszteni a népet, de most nem imperialista kémekeket, hanem csóró magyarokat vizionáltak ide a kommunistából kapitalistává egyedfejlődött áldemokraták.

Pedig mi, a határokon innen élők is, nyertünk volna az üzletben. Erősödött volna a lelki immunrendszerünk, gyarapodó, egészséges nemzettudatú, tizenötmillió nációként élhetnénk tovább.

"... ha eldobjátok magatokról ezt az örökséget, ha magyarságotokból kivetkőztök, akkor senkik se lesztek, csupán egy halom szemét, amit ide-oda sodor a szél, míg végül is elmerültek a semmiben" - írta egy határon túli magyar, az Erdélyből Amerikába menekülő Wass Albert.

Egy évvel december ötödike után olyan a helyzet, hogy ha - a történetek ellenére - egy határon túli magyar mégis eljönne az anyaországba, akkor meglehetősen fel kell kötnie a gatyáját. Ha a Délvidéken vagy Kárpátalján él, akkor vízumért kell sorba állnia; ha erdélyi, akkor közjegyző által hitelesített meghívólevelet kell küldetnie magának, és rendelkeznie kell többhavi fizetésének (évi nyugdíjának) megfelelő euróval (ezt a rendelkezést most ugyan épp nem veszik komolyan a román határőrök, de bármikor alkalmazhatják, ha úgy szottyan kedvük).

Egyedül felvidéki és őrségi magyar jöhet ide szabadon, de ez sem nekünk köszönhető, mint inkább az országok uniós tagságának.

Kétezeröt novemberében a testvérem huszonegy esztendőes gyereke (aki székelyudvarhelyi lakos) eljött Budapestre pénzt keresni. Igen, feketemunkát vállalt, mert erre a feladatra ennyiért nem találtak "bennszülött magyart". Óránként háromszázötven forintért kötözte ötven méter magasban a betonvasakat, november végén már mínusz öt fokos hidegben. Amikor fizetést kellett volna kapnia, a vállalkozó pénz nélkül elkergette, azzal fenyegetve, hogy ha szólni mer valakinek, rendőrkézre adja az illegális munkavállalót. A Duna-parton épülő luxuslakóparkot azóta másik erdélyi csoport építi egy hónapig, ingyen, aztán őket is elkergetik, és jöhet a következő csapat. Ha a vállalkozó netán beteg lesz és kórházba kerül, minden bizonnyal erdélyi származású ápoló fogja cserélni alatta a lepedőt, és könnyen megeshet, hogy erdélyi orvos műti, hiszen a tősgyökeres magyar szakszemélyzet jelentős része tőlünk nyugatabbra keresett munkát.

A Magyar Nemzet mai számában egy színes, tizenhat oldalas mellékletet talál az olvasó. A kiadvánnyal az volt a szándékunk, hogy megmutassuk: állampolgársága ugyan nem lett az erdélyi magyarnak, de megerősödött belső méltósága, és sajátos, keserű humora segített legyőzni a csalódottságot. A döbbenet és a szomorúság ideje lejárt, a tanulságokat levonták. Kiderült, aminek ki kellett derülnie: akik "túlszerették" a magyarokat, azok az igen oldalán vannak, a "mérsékelt realisták" pedig a székelyföldi olcsó munkaerővel nyomtattatták ki a nemre buzdító szórólapokat.

A határon túli magyarok nem haragszanak, de nem is felejteneik. Nem engedik szóhoz jutni az Eörsi Mátyásokat, a Szili Katik fonnyadt virágot kapnak, a Gyurcsányokat pedig el nem lehet vinni a Székelyföldre. Mást mindenkit szívesen látnak; a néhány kivétel pedig úgyis tudja, hogy nincs ott semmi keresnivalója.

Lukács Csaba